

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudkyň JUDr. Jitky Hroudové a JUDr. Evy Rybářové v právní věci žalobce: **Czech Invest Solutions, s r.o.** se sídlem U Ocelkova 643/20, Praha 9, zast. J. L., obecným zmocněncem, proti žalovanému: **Česká národní banka** se sídlem Na Příkopě 28, Praha 1 v řízení o žalobě proti rozhodnutí bankovní rady České národní banky ze dne 25.6.2013 čj: 2013/2507/110

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhal přezkoumání rozhodnutí bankovní rady České národní banky ze dne 25.6.2013 čj: 2013/2507/110, kterým byl zamítnut jeho rozklad a potvrzeno rozhodnutí České národní banky ze dne 15.4.2013 čj: 2013/4508/570 ke sp. zn. Sp/2012/213/573, kterým byla žalobci uložena pokuta ve výši 375.000 Kč. Žalobce namítl, že byl zkrácen na svých právech procesním postupem správního

orgánu, nesouhlasí s výší uložené pokuty ani se způsobem, kterým ke stanovení pokuty správní orgán dospěl. Nerozporuje skutečnost, že se dopustil přestupků popsanych ve výrocích rozkladem napadeného rozhodnutí, namítl však, že má jít o exemplární trest. Z výše uložené pokuty, jakož i z rozporu mezi pokutami udělenými u totožných provinění jiným subjektům, je tento záměr zřejmý, když je konstatováno, že výše uložené sankce „splní nejen svou represivní funkci, ale působí i preventivně, neboť tím správní orgán dává nejen účastníku řízení, ale i dalším subjektům najevo, že jednání tímto způsobem porušující právní předpisy hodnotí jako závažné správní delikty, které nebudou ze strany správního orgánu tolerovány“. Přitom správní řád institut, kterým je exemplární trest, nezná. Žalovaný zveřejňuje svá rozhodnutí na webových stránkách, tím posiluje princip očekávatelnosti výše sankce za obdobná provinění, a to s přihlédnutím ke všem okolnostem, jako je význam daného účastníka na trhu, jeho velikost, snaha o odstranění závadného stavu, dopad, který má uložená sankce mít. S těmito skutečnostmi se v napadeném rozhodnutí správní orgán nevypořádal. Žalobce má za to, že jde o nedůvodné prolomení zásady, která je stanovena v § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Tvzení žalovaného, že u žádného z uvedených příkladů se účastník kapitálového trhu nedopustil souběžně čtyř správních deliktů, je účelové, když z rozhodnutí o pokutě společnosti Vojtěch Panáček IZ, s r.o., vyplývá, že se tento subjekt dopustil dokonce osmi souběžných správních deliktů, pokuta mu byla uložena ve výši 180.000 Kč. Za účelové považuje tvrzení žalovaného, že sankce odpovídá typové závažnosti a judikatorní praxi, což má být doloženo rozhodnutími o uložení pokuty společnosti Stone de Witt, a.s. ve výši 1.000.000 Kč a společnosti Best Buy Investments a.s. výši 500.000 Kč. Pokud jde o společnost Stone de Witt, a.s. byla sankce uložena za jednání, které vedlo k přímé finanční újmě klientů, žalobce svým jednáním žádnou škodou svým klientům nezpůsobil. Žalobce od zahájení své činnosti neobdržel od svých klientů žádnou reklamaci ani stížnost. Také ve vztahu ke společnosti Best Buy Investments s r.o. jde o odlišné typové správní delikty, když jmenovaný subjekt poskytoval služby, pro jejich poskytování mu nebylo uděleno povolení podle zákona. Žalobce v podané žalobě namítal, že mezi okolnosti daného případu, patří jeho menší význam na relevantním trhu, odstranění předmětných provinění bezprostředně po jejich zjištění provedenou kontrolou, žádné z těchto okolností při stanovení výše pokut žalovaný nepřihlédl. Žalovaný v původním rozhodnutí z 15.3.2013 v bodě 98 uvádí, že typová závažnost správních deliktů, kterých se žalobce dopustil, je hodnocena jako nižší, v bodě 99 tohoto rozhodnutí uvedl, že bere v potaz velikost a postavení účastníka řízení na finančním trhu, v rozporu s těmito kritérii však žalovaný uděluje sankce, jak je patrné např. v rozhodnutí o udělení sankce společnosti Stratton Prague, s r.o., které byla uložena pokuta ve výši 500.000 Kč přesto, že se tato společnost svým jednáním dopustila nejzávažnějšího správního deliktu, kdy upřednostnila své zájmy nad zájmy klienta, způsobilá klientovi finanční újmu, jde o jeden z největších subjektů, který svého času poskytoval na trhu služby s hodnotou základního jmění 3.000.000 Kč. Tím žalovaný popřel své původní argumenty pro udělení pokuty, žalovaný ve snaze zlikvidovat žalobce přistoupil k absurdně vysoké sankci, aby žalobci nezbylo nic jiného, než ukončit svou činnost. Z důvodů uvedených v podané žalobě navrhl, aby soud změnil napadené rozhodnutí tak, že se žalobci ukládá pokuta ve výši 100.000 Kč. Současně podal návrh na přiznání odkladného účinku podané žalobě.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že rozhodnutím ze dne 15.3.2013 čj: 2013/3276/570 ke sp. zn. Sp/2012/313/573 (dále též rozhodnutí ze dne 15.3.2013) uložil žalovaný žalobci pokutu ve výši 400.000 Kč. K rozkladu žalobce ze dne 2.4.2013 žalovaný vyhověl žalobci a v rámci autoremedury rozhodl rozhodnutím ze dne 15.4.2013 čj: 2013/4508/570 ke sp. zn. Sp/2012/313/573 (dále též rozhodnutí ze dne 15.4.2013) tak, že

snížil pokutu na částku 375.000 Kč. Rovněž proti tomuto rozhodnutí podal žalobce rozklad, o kterém bylo rozhodnuto bankovní radou České národní banky žalobou napadeným rozhodnutím. Žalovaný nesouhlasí s námitkou žalobce, že žalobce byl exemplárně potrestán, žalovaný aplikoval v souladu s českou právní naukou a judikaturou v teorii o účelu sankce za správní delikt, která kombinuje absolutní teorii trestu a relativní teorii trestu s tím, že účelem sankce za správní delikt je represivní i preventivní účinek. Pokud jde o výši uložené pokuty, odkázal žalovaný na původní rozhodnutí ze dne 15.3.2013, zejména body 82-105 odůvodnění tohoto rozhodnutí a na rozhodnutí o autoremeduře ze dne 15.4.2013, body 12-19 odůvodnění tohoto rozhodnutí. Z těchto odůvodnění je zřejmé, že žalobce nebyl exemplárně potrestán, žalovaný při stanovení výše pokuty nezvažoval nic jiného, než okolnosti posuzovaného případu. Pokud žalobce porovnává výši uložených pokut v různých správních řízeních, nejde o námitky důvodné, neboť správní orgán musí při ukládání sankce hodnotit každý případ individuálně a zohlednit konkrétní okolnosti jednotlivého případu. Žalovaný poukázal na to, že žádným z pravomocných rozhodnutí, na které žalobce upozorňuje, neuložil správní orgán sankci za souběh stejných protiprávních jednání, jako je tomu v případě u žalobce. Pokud jde o námitku, že výše uložené pokuty neodpovídá typové závažnosti jednání žalobce, odkázal žalovaný na odůvodnění jak původního rozhodnutí ze dne 15.3.2013, tak rozhodnutí o autoremeduře ze dne 15.4.2013 s tím, že typová závažnost jednotlivých správních deliktů je vymezena rozpětím sankcí stanovených v zákoně pro konkrétní správní delikt. Typová závažnost správního deliktu porušení pravidel obezřetného poskytování investičních služeb, tedy jednoho ze správních deliktů, kterého se žalobce dopustil, je nižší, než typová závažnost jeho zbývajících tří správních deliktů. I relativně nižší typová závažnost správního deliktu porušení pravidel obezřetného poskytování investičních služeb je v zákoně hodnocena tak, že i za tento správní delikt lze uložit pokutu do 10.000.000 Kč (§ 157 odst. 14 písm. b) zákona o podnikání na kapitálovém trhu). Při stanovení výše sankce žalovaný zvážil všechny skutečnosti stanovené v § 192 odst. 2 zákona i další relevantní skutkové a polehčující okolnosti. Odmítá, že nebylo přihlédnuto k nápravným krokům žalobce. Jak vyplývá z původního rozhodnutí ze dne 15.3.2013, nápravné kroky byly zohledněny. Žalobce nelze hodnotit jako subjekt s menším významem na relevantním finančním trhu, žalobce podniká jako obchodní kapitálová společnost, patří k právním subjektům s relativně formalizovanou a složitou strukturou, v době kontroly měl více než 100 zákazníků, ke dni vydání původního rozhodnutí spolupracoval s 10 vázanými zástupci. Tyto skutečnosti nejsou bezvýznamné, ale naopak zvyšují závažnost protiprávního jednání. Navrhl zamítnutí podané žaloby.

V replice k vyjádření žalovaného žalobce setrval na svém stanovisku, že pokuta je nepřiměřená a nekoresponduje rozhodovací praxi žalovaného. Poukázal na to, že požádal příslušný celní úřad o splátkový kalendář, žalobci bylo vyhověno s tím, že neprodlená úhrada sankce by znamenala pro daňový subjekt vážnou újmu. Je tedy zřejmé, že žalovaný chybně nabyl dojmu, že pokuta na žalobce takový dopad mít nebude. Nebylo přihlédnuto k menšímu významu žalobce na trhu a k odstranění provinění ihned po jejich zjištění kontrolou. Počet uzavřených klientských smluv a počet spolupracujících osob není rozhodný, když z 10 vázaných zástupců vykonává činnost jen zlomek těchto osob, 100 uzavřených klientských smluv ještě neznamená 100 aktivních klientů, nestačí pouhé podepsání smluv, je třeba, aby klient aktivně vyvíjel činnost vedoucí k naplnění smluvního vztahu, relevantní je tedy počet aktivních klientů či objem reálně poskytnutých investičních služeb. K tomuto vyjádření přiložil žalobce rozhodnutí Celního úřadu pro hl.m.Prahu ze dne 4.9.2013 čj: 116595-10/2013-510000, kterým celní úřad povolil žalobci úhradu uložené pokuty ve splátkách.

Ve vyjádření ze dne 24.1.2014 žalobce opakovaně poukázal na tíživou ekonomickou situaci, kterou posoudil i Celní úřad pro hl.m.Prahu, který dospěl k závěru, že na základě

finanční analýzy by neprodlená úhrada dlužné částky (pokuty) znamenala pro daňový subjekt vážnou újmu. Žalovaný správní orgán naopak dospěl k chybnému závěru, že tomu tak není. Žalovaný měl při rozhodování o výši trestu vzít v potaz ekonomickou situaci účastníka správního řízení, což neučinil, udělená sankce má likvidační dopad.

Při jednání u Městského soudu v Praze, při kterém žalobce udělil plnou moc J. L., obecnému zmocněnci. Uvedený zástupce žalobce odkázal na písemné vyhotovení podané žaloby se zdůrazněním, že pokud jde o společnosti Stone de Witt a.s., Best Buy Investments a.s. a společnost Stratton Prague s r.o., jde o společnosti, které se dopustily jednání odlišného od jednání, které je kladeno za vinu žalobci, poukázal na zcela odlišné postavení zejména ve vztahu ke společnosti Stratton Prague s r.o. Dále poukázal na doplnění podané žaloby se závěrem, že žalobce na podané žalobě v plném rozsahu trvá. Žalobce s odkazem na písemné vyhotovení žaloby zdůraznil, že rozhodnutí Celního úřadu hl.m.Prahy, kterým byla žalobci povolena úhrada uložené pokuty ve splátkách, je dokladem, ze kterého je zřejmé, že uložená pokuta byla uložena ve výši nepřiměřené. Zástupce žalovaného odkázal na písemné vyjádření k podané žalobě, odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby.

Soud při jednání konstatoval obsah spisového materiálu a rozhodnutí, na která žalobce v podané žalobě poukazoval, resp. označil je jako důkazy. Konkrétně soud konstatoval rozhodnutí ČNB ze dne 18.7.2012 ve znění rozhodnutí bankovní rady ČNB ze dne 25.10.2012 o uložení pokuty společnosti Stone de Witt a.s., ve výši 1.000 000 Kč, rozhodnutí ČNB ze dne 22.8.2012 ve znění rozhodnutí bankovní rady ČNB ze dne 8.11.2012 o uložení pokuty společnosti Best Buy Investments a.s. ve výši 500.000 Kč, rozhodnutí ČNB ze dne 17.1.2013 ve znění rozhodnutí bankovní rady ČNB ze dne 19.6.2013 o uložení povinnosti společnosti Stratton Prague s r.o. ve výši 500.000 Kč, rozhodnutí ČNB ze dne 30.1.2012 ve znění rozhodnutí bankovní rady ČNB ze dne 17.4.2012 o uložení pokuty společnosti Vojtěch Panáček IZ s r.o. ve výši 180.000 Kč, rozhodnutí ČNB ze dne 18.1.2013, kterým byla společnosti Resort Finance s r.o. uložena pokuta ve výši 10.000 Kč, rozhodnutí ČNB ze dne 6.9.2012, kterým byla společnosti Auridica group s r.o. uložena pokuta ve výši 50.000 Kč, rozhodnutí ČNB ze dne 5.2.2013, kterým byla společnosti DELERIO s r.o. uložena pokuta ve výši 50.000 Kč, rozhodnutí ČNB ze dne 22.11.2012, kterým byla uložena pokuta společnosti INVAID s r.o. pokuta ve výši 5.000 Kč.

Městský soud v Praze přezkoumal na základě žaloby napadené rozhodnutí z hlediska námitek v žalobě uvedených, neboť jejich rozsahem je soud vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“), po posouzení věci dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Z obsahu správního spisu je zřejmé, že u žalobce provedla Česká národní banka kontrolu, na jejímž základě bylo dne 30.11.2012 zahájeno správní řízení pro podezření, že se žalobce dopustil porušení povinností, vyplývajících ze zákona č. 256/2004 Sb., o podnikání na kapitálovém trhu, ve znění pozdějších předpisů (dále též zákon o podnikání na kapitálovém trhu).

Rozhodnutím ze dne 15.3.2013 rozhodla Česká národní banka tak, že žalobce se dopustil správních deliktů podle § 157 odst. 2 písm. b), § 157 odst. 5 písm. b), § 157 odst. 2 písm. c) zákona o podnikání na kapitálovém trhu tím, že

- (i) od zahájení činnosti v květnu 2010 do dne 12.6.2012 neinformoval zákazníky o jazyce nebo jazycích, ve kterých s ním může zákazník komunikovat a ve kterých od ní bude dostávat informace o povaze, četnosti a termínech zasílání informací o poskytovaných službách, o skutečnosti, že společnost jedná prostřednictvím vázaného zástupce a o pravidlech pro případ střetu zájmů
- (ii) od zahájení činnosti v květnu 2010 do 31.12.2012 zaměstnávala na pozici pověřené výkonem činnosti compliance a výkonem vnitřní kontroly osobu neznalou problematiky kapitálového trhu, která vykonávala tuto činnost pouze nepravidelně a nikoliv nezávisle, čímž nezavedla a neudržovala přiměřené mechanismy pro vnitřní kontrolu dodržování povinností stanovených zákonem o podnikání na kapitálovém trhu, jinými právními předpisy a povinností plynoucích z jejich vnitřních předpisů a nezajistila soulad vnitřních předpisů s právními předpisy,
- (iii) od zahájení činnosti v květnu 2010 do dne 31.7.2012 nenahrávala při poskytování investičního poradenství veškerou komunikaci se stávajícími a potenciálními zákazníky, a nepořizovala tedy o těchto hovorech záznamy komunikace, nezajistila automatické nahrávání telefonních pokynů zákazníků a u ručně pořízených záznamů nezajistila jejich nezaměnitelnost,
- (iv) od zahájení činnosti v květnu 2010 do dne vydání tohoto rozhodnutí přijímala úplatu od společnosti BH Securities a.s. IČO 601 92 941, se sídlem Na Příkopě 583/15, Praha 1 a od společnosti ATLANTIK finanční trhy a.s., IČO 262 18 062 se sídlem Pobřeží 297/14, Praha 8, aniž zákazníky před poskytováním investiční služby jasně, srozumitelně a úplně informovala o existenci a povaze pobídky, výši nebo hodnotě pobídky nebo způsobu jejího výpočtu.

Za tato jednání, uvedená pod bodem A. rozhodnutí, byla žalobci uložena pokuta ve výši 400.000 Kč (bod A.I.) a současně bylo žalobci uloženo opatření k nápravě zajistit ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí, aby dokumenty předkládané zákazníkům před poskytnutím investiční služby obsahovaly informaci o konkrétní výši nebo způsobu výpočtu všech pobídek jí poskytovaných či přijímaných v souvislosti s poskytovanou investiční službou ve formě číselného vyjádření pobídky nebo ve formě procentuálního vyjádření pobídky z jasně vymezené částky nebo přesný a úplný vzorec pro výpočet částky, která je pobídkou (bod A.II.). Pod bodem B. pak bylo rozhodnuto o povinnosti žalobce nahradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1.000 Kč.

Proti rozhodnutí ze dne 15.3.2013 podal žalobce rozklad, o kterém rozhodla Česká národní banka rozhodnutím ze dne 15.4.2013 tak, že rozkladem napadené rozhodnutí ze dne 15.3.2013 mění ve výrokové části A. bod (ii) a ve výrokové části A. I. tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí. Změna spočívala v tom, že pod bodem A. (ii) došlo ke zkrácení doby tvrzeného porušení právního předpisu, když na místo původního data ukončení sankcionovaného jednání 31.12.2012 došlo ke zkrácení tohoto období tak, že toto jednání trvalo do 31.8.2012. Dále změna spočívala v tom, že žalobci byla snížena uložená pokuta na částku 375.000 Kč (bod A.I.).

Proti rozhodnutí ze dne 15.4.2013 podal žalobce rozklad, o kterém rozhodla bankovní rada České národní banky žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 19.6.2013 tak, že rozklad žalobce zamítla a rozkladem napadené rozhodnutí ze dne 15.4.2013 potvrdila.

Žalobce v podané žalobě (bod 1 žaloby) projevil nesouhlas s výší uložené pokuty a se způsobem stanovení sankce, namítal, že ze znění bodu 103 rozhodnutí ze dne 15.3.2013 je zřejmé, že má jít o trest exemplární, přičemž správní řád takový institut, jakým je exemplární trest, nezná. Tuto námitku neshledal soud důvodnou.

Skutečnost, že má jít o exemplární trest žalobce dovozuje ze znění odůvodnění rozhodnutí ze dne 15.3.2013, ve kterém se uvádí, že výše uložené sankce „splní nejen svou represivní funkci, ale působí i preventivně, neboť tím správní orgán dává nejen účastníku řízení, ale i dalším subjektům najevo, že jednání tímto způsobem porušující právní předpisy hodnotí jako závažné správní delikty, které nebudou ze strany správního orgánu tolerovány“. Závěr, uvedený v rozhodnutí ze dne 15.3.2013, zcela koresponduje ustálené judikatuře, ze které vyplývá, že při ukládání sankce je třeba dbát na to, aby finanční postih byl znatelným v majetkové sféře delikventa, tedy nesmí být zanedbatelný, musí obsahovat i represivní složku, jinak by finanční postih postrádal smysl. Současně musí mít preventivní úlohu, která spočívá nejen v účinku vůči tomu, komu je pokuta ukládána, postih musí mít sílu odradit od nezákonného postupu i jiné nositele zákonných povinností. Závěr o tom, že sankce za správní delikt musí mít vedle represivní funkce i funkci preventivní, a to jak individuální, tak generální prevence, je závěrem, který byl vyjádřen např. v nálezu Ústavního soudu ze dne 13.8.2002 sp. zn. Pl. ÚS 3/02, ze dne 9.3.2004 sp. zn. Pl. ÚS 38/02 (publikovány pod č. 405/2002 Sb. a č. 299/2004 Sb.) nebo v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20.4.2010 čj. 1 As 9/2008-133 (dostupné na www.nssoud.cz). Pokud tedy správní orgán v odůvodnění rozhodnutí ze dne 15.3.2013 poukázal na nutnost represivní i preventivní funkce, nelze učinit závěr o tom, že by žalobci uložená sankce měla být exemplárním trestem, nýbrž je nutno učinit závěr o tom, že žalovaný správní orgán v zásadě konstatuje závěry, které z judikatury soudů vyplývají.

K tomu, co bylo uvedeno, je vhodné konstatovat, že z judikatury Nejvyššího správního soudu současně vyplývá, že při posuzování zákonnosti uložené sankce správní soud k žalobní námitce přezkoumá, zda správní orgán při stanovení výše sankce zohlednil všechna zákonem stanovená kritéria, zda jeho úvahy o výši pokuty jsou racionální, ucelené, koherentní a v souladu se zásadami logiky, zda správní orgán nevybočil z mezí správního uvážení nebo ho nezneužil, ale rovněž i to, zda uložená pokuta není likvidační. Z výše uvedeného vyplývá, že stanovení výše pokuty v rámci zákonné sazby je věcí správního uvážení, které podléhá pouze omezenému soudnímu přezkumu (viz např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23.3.2005 čj. 6 A 25/2002-42, dostupné na www.nssoud.cz), což znamená, že úkolem správního soudu je posoudit, zda se správní orgán dostatečným způsobem zabýval hledisky, které jsou zákonem stanovené a zda jeho úvaha o výši pokuty je dostatečná, logická a nevybočuje z mezí správního uvážení.

Žalobce pod bodem 2 žaloby poukázal na skutečnost, že žalovaný zveřejňuje svá rozhodnutí na webových stránkách, tím posiluje princip očekávatelnosti výše sankce za obdobné provinění s přihlédnutím ke všem okolnostem. Žalobce zde namítl, že se s rozhodnými skutečnostmi, jako je v postavení na trhu či odstranění závadného stavu, žalovaný správní orgán nevypořádal, výše uložené pokuty nemá oporu v judikatorní činnosti správního orgánu, jde o nedůvodné prolomení zásady stanovené v § 2 odst. 4 správního řádu. Tvzení žalovaného, že ani u jednoho z rozhodnutí, na které žalobce poukázal, se účastník kapitálového trhu nedopustil souběžně čtyř správních deliktů, považuje žalobce za účelové s tím, že společnosti Vojtěch Panáček IZ s r.o. byla uložena pokuta ve výši 180.000 Kč,

ačkoliv se tento subjekt dopustil osmi souběžných správních deliktů. Ani tyto námitky neshledal soud důvodnými.

Z ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu vyplývá, že správní orgán dbá mimo jiné na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Z uvedeného ustanovení je zřejmé, že jednak musí jít o skutkově shodné nebo podobné případy, jednak rozdíly nemohou být nedůvodné. Žalobce v daném případě poukazoval na rozhodnutí, kterými určitým subjektům byla uložena pokuta nižší, než je pokuta, která byla uložena žalobci. Je nutno souhlasit se žalovaným, že žádná ze společností, které žalobce označil, se nedopustila souběžně čtyř deliktů skutkově shodných či podobných, jak jich se dopustil žalobce.

Je nutno konstatovat, že rozhodnutí, kterými byla uložena pokuta společností DELERIO s r.o., Resort Finance s r.o., Auridica group s r.o. a INVID s r.o., žalobce v podané žalobě pouze zmiňuje s tím, že navrhuje těmito rozhodnutími provést dokazování. Žádné konkrétní námitky ve vztahu k těmto rozhodnutím žalobce neuvádí. Proto ve shodné obecné poloze tak, jak žalobce obecně poukazuje na uvedená rozhodnutí, soud uvádí, že z těchto rozhodnutí nevyplývá, že by jmenované společnosti byly sankcionovány za shodná či obdobná protiprávní jednání, za které byla sankce uložena žalobci. Z prostého porovnání výroků rozhodnutí, na které žalobce poukazoval a žalobou napadeného rozhodnutí, resp. rozhodnutí ze dne 15.3.2013 ve spojení s rozhodnutím ze dne 15.4.2013, sice vyplývá, že v některých případech byly uvedené společnosti sankcionovány i za jednání, které bylo vytýkáno v této věci žalobci, tato skutečnost však nemůže být dostatečným podkladem pro závěr, že uvedené společnosti byly pokutovány za shodné či obdobné správní delikty. Je totiž zřejmé, že žádná z žalobcem uvedených společností se nedopustila všech čtyř protiprávních jednání, které byly důvodem pro vyvození sankční odpovědnosti žalobce.

Přitom že právě vzájemná provázanost, resp. systémovost a komplexnost vytýkaných nedostatků byla hodnocena žalovaným správním orgánem jako skutečnost, která ovlivnila výši uložené sankce. Z odůvodnění rozhodnutí ze dne 15.3.2013, (zejména z bodů 86-92) vyplývá, že žalovaný při úvaze o výši uložené sankce hodnotil jednotlivá jednání, kterými došlo k porušení zákona o podnikání na kapitálovém trhu, a to od nepořizování záznamů telefonní komunikace se zákazníky, přes nedostatečné informování zákazníků, nepoučení o poskytování investičních služeb v zákonem stanoveném rozsahu, skutečnost, že tajil informace o přijímání pobídek, které mohly mít vliv na jeho nezávislost a motivaci při poskytování investičních služeb až po vědomost o tom, že výkon compliance a vnitřní kontroly byla svěřena osobě, která neměla dostatečné odborné znalosti. Právě ke vzájemné provázanosti protiprávního jednání bylo přihlédnuto při úvaze o výši uložené sankce.

Ze společností, na které žalobce v podané žalobě poukázal, konkrétnější námitku uplatnil v této části žaloby žalobce ve vztahu ke společnosti Vojtěch Panáček IZ s r.o., když namítal, že se tato společnost dopustila dokonce osmi souběžných správních deliktů. Ani tuto námitku neshledal soud důvodnou.

Z rozhodnutí, kterým byla uvedené společnosti Vojtěch Panáček IZ s r.o. uložena pokuta (rozhodnutí ČNB ze dne 30.1.2012 čj: 2012/959/570 a rozhodnutí bankovní rady ČNB ze dne 17.4.2012 sp. zn. SP/2011/283/573 vyplývá, že této společnosti byla uložena pokuta za to, že neuchovávala od jednotlivých zákazníků získané informace týkající se jejich odborných znalostí v oblasti investic (bod I rozhodnutí), dále za to, že neměla vnitřními předpisy

upraveny a stanoveny postupy ve vztahu k činnostem, jež jsou uvedeny pod bodem II písmena A – E tohoto rozhodnutí a dále za to, že nezajistila nezaměnitelnost záznamu komunikace se zákazníky a nezajistila, aby záznam komunikace se zákazníky obsahoval datum a čas komunikace a identifikaci stran komunikace (bod 3 písm. A, B). Již ze samotného výroku uvedeného rozhodnutí je zřejmé, že pokuta byla uvedené společnosti uložena za odlišné jednání, než za které došlo k postihu žalobce. Žalobci nebyla uložena pokuta za neuchovávání informací o odborných znalostech či zkušenostech zákazníků, stejně tak nebyla žalobci uložena sankce na nedostatečně upravené postupy ve vnitřních předpisech, jež jsou uvedeny pod bodem II rozhodnutí o uložení pokuty společnosti Vojtěch Panáček IZ s.r.o.. Je nutno konstatovat, že z uvedeného rozhodnutí ČNB ze dne 30.1.2012 čj: 2012/959/570, ve spojení s rozhodnutím bankovní rady ČNB ze dne 17.4.2012 sp. zn. SP/2011/283/573, není zřejmé, že by jmenovaná společnost fakticky postupovala v rozporu se zákonem, vytýkáno je jí „pouze“ to, že zákonem požadované postupy neměla společnost upravena vnitřními předpisy. Další deliktní jednání, nezabezpečení nezaměnitelnosti záznamu komunikace se zákazníky a nezajištění data a času komunikace a identifikace stran komunikace také není deliktem, pro který by byl žalobce postižen, když je zřejmé, že žalobci byla uložena sankce za to, že nenahrával při poskytování investičního poradenství veškerou komunikaci, nepořizoval o těchto hovorech záznamy komunikace a nezajistil automatické nahrávání telefonických pokynů zákazníků, u ručně pořizovaných záznamů nezajistil jejich nezaměnitelnost. I kdyby byla konstatována určitá podobnost posledního deliktního jednání, nelze dovodit, že uvedená společnost byla sankcionována za skutkově shodné či podobné případy, neboť, jak již bylo uvedeno, řada jednání této společnosti byla odlišná od jednání žalobce. Na tomto závěru nic nemění skutečnost, že žalobce byl postižen i za jednání, které spočívalo v nezajištění v souladu vnitřních předpisů s právními předpisy. Také zde je odlišnost, když oproti společnosti Vojtěch Panáček IZ s.r.o.. Žalobci bylo vytýkáno nezavedení a neudržování mechanismů pro vnitřní kontrolu, to však uvedené společnosti vytýkáno nebylo, neboť té byla uložena sankce pouze za to, že nedisponovala v této oblasti příslušnými vnitřními předpisy, nikoliv za to, že by se dopustila jednání, které znemožňuje či ztěžuje vnitřní kontrolu.

Z ustanovení § 192 odst. 2 zákona o podnikání na kapitálovém trhu vyplývá, že je třeba, aby byla hodnocena zejména závažnost správního deliktu, tedy především způsob jeho spáchání a následky, současně musí být zhodnoceny okolnosti, za kterých byl delikt spáchán. Mezi tyto okolnosti lze jistě považovat i počet protiprávního jednání, neznamena to však, že vyšší počet protiprávního jednání či vyšší počet správních deliktů nutně znamená uložení vyšší sankce. Je nutno konstatovat, že počet spáchaných správních deliktů není sám o sobě jediným kritériem pro úvahu o výši uložené pokuty.

Pokud žalobce v podané žalobě namítal, že nebyl hodnocen význam žalobce na trhu a jeho velikost, je nutno konstatovat, že toto žalobní tvrzení nemá oporu v obsahu spisového materiálu. Z rozhodnutí ze dne 15.3.2013 je patrné, že velikost a postavení účastníka řízení (žalobce) na finančním trhu žalovaný správní orgán hodnotil (viz body 99 a 100 odůvodnění tohoto rozhodnutí) když konstatoval, že jde o obchodní kapitálovou společnost, nejde o zanedbatelný subjekt, když v době kontroly měl žalobce 100 zákazníků a spolupracoval ke dni vydání tohoto rozhodnutí s 10 vázanými zástupci. Proti těmto závěrům žalobce žádné konkrétní námitky v žalobě neuvedl. Obdobně to platí i o námitce, v níž žalobce namítal, že nebyla zhodnocena snaha o odstranění závadného stavu a dopad, který má uložená sankce mít. Z odůvodnění rozhodnutí ze dne 15.3.2013 je zřejmé, že skutečnost, že žalobce předložil doklady, ze kterých vyplývá, že učinil konkrétní kroky s cílem zajistit poskytování investičních služeb v souladu s právními předpisy byla zhodnocena ve prospěch žalobce, když

je zřejmé, že žalovaný považoval v případě, že by nedošlo k dobrovolné nápravě za legitimní úvahu o zrušení registrace žalobce jako investičního zprostředkovatele. Z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že pozitivně byla hodnocena skutečnost, že v průběhu správního řízení nebylo zjištěno konkrétní poškození zákazníků (bod 102 rozhodnutí z 15.3.2013), pozitivně byla hodnocena i skutečnost, že žalobce jako účastník řízení v průběhu řízení poskytoval správnímu orgánu součinnost (bod 93 uvedeného rozhodnutí). Skutečnost, že snaha o odstranění závadného stavu byla pozitivně hodnocena, ostatně vyplývá i z rozhodnutí ze dne 15.4.2013, kterým právě skutečnost, že došlo k odstranění zjištěného závadného stavu dříve, než bylo konstatováno v původním rozhodnutí ze dne 15.3.2013, byla nejen pozitivně zhodnocena, ale tato skutečnost se projevila i ve snížení původně uložené pokuty.

Prisvědčit lze žalobci ve vztahu k námitce uvedené pod bodem 3 žaloby, v níž žalobce namítá, že odkazy na sankční postih společností Stone de Witt a.s. a Best Buy Investments s r.o. nejsou přiléhavé, protože šlo o jiné správní delikty. Společnost Stone de Witt a.s. byla pokutována sice za naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle § 157 odst. 5 písm. b) zákona o podnikání na kapitálovém trhu, tedy za shodný správní delikt jako žalobce (bod A (ii) rozhodnutí ze dne 15.3.2013, resp. ze dne 15.4.201), nicméně je zřejmé, že uvedeného správního deliktu se jmenovaná společnost dopustila jiným jednáním, než které bylo vytýkáno žalobci, když bylo konstatováno, že nedostatečným způsobem řídila střed zájmů mezi zájmy zákazníků společnosti a svými zájmy a svého vázaného zástupce, neboť zavedený systém odměňování vázaných zástupců vedl k nadměrnému obchodování na účtech zákazníků. Společnost Best Buy Investments a.s. pak byla pokutována za naplnění skutkové podstaty odlišného správního deliktu než žalobce, a to deliktu podle § 164 odst. 1 písm. a) zákona o podnikání na kapitálovém trhu, a to za jednání, která byla odlišná od jednání žalobce, za které mu byla uložena sankce. Jediné, co oba jmenované subjekty spojuje je jejich postavení investičního zprostředkovatele.

Uvedený nepřiléhavý odkaz na sankční postih jmenovaných společností však dle názoru soudu nezpůsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí, resp. soud neshledal důvody k tomu, aby jen z tohoto důvodu žalobou napadené rozhodnutí zrušil. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že otázkou výše uložené pokuty se zabývala bankovní rada České národní banky v souvislosti s námitkou nepřiměřenosti pokuty v porovnání s obdobnými sankcemi, kterou žalobce namítal v podaném rozkladu. V této části odůvodnění napadeného rozhodnutí bankovní rada poukázala na to, že při ukládání sankce je nutno hodnotit každý případ individuálně s tím, že porovnání výší uložených pokut nemůže být nikdy ani přesné ani objektivní, protože nemůže žádným způsobem vyjádřit všechny individuální okolnosti konkrétního případu. Bankovní rada uzavřela, že pokuta ve výši 375.000 Kč, uložená žalobci, není neporovnatelně vyšší než další uložené pokuty v obdobných případech. A právě v této souvislosti pak poukázala na pokuty, které byly uloženy investičnímu zprostředkovateli Stone de Witt a.s. (pokuta 1.000.000 Kč) a investičnímu zprostředkovateli Best Buy Investments a.s. (pokuta ve výši 500.000 Kč). Tím bylo vyjádřeno, že žalobci uložená pokuta nepředstavuje pokutu, která by byla uložena v nepřiměřené výši, když jiným investičním zprostředkovatelům (byť lze prisvědčit žalobci, že za jiné protiprávní jednání) jsou ukládány pokuty vyšší. Soud musel přihlídnout i ke skutečnosti, že ani sám žalobce neuvedl a netvrdil žádné konkrétní rozhodnutí, které by dokládalo, že za skutkově obdobné či shodné jednání byla pokuta uložena v nedůvodně odlišné výši, než jaká byla uložena žalobci.

Pod bodem 4 žalobce v podané žalobě namítal, že nebyla zhodnocena okolnost jeho menšího významu na relevantním trhu, nebylo zohledněno ani to, že došlo k odstranění předmětných provinění bezprostředně po jejich zjištění provedenou kontrolou. Je na místě zopakovat, že žalovaný se postavením žalobce na trhu investičních zprostředkovatelů zabýval, když konstatoval, že jde o obchodní kapitálovou společnost spolupracující s více než 100 zákazníky a s 10 vázanými zástupci s tím, že formu účastníka řízení, velikost, počet zákazníků odráží jeho celkové postavení na trhu, které zhodnotil jako skutečnost zvyšující závažnost jednání žalobce. Žalobce proti tomuto závěru k podané žalobě neuplatnil žádné konkrétní námitky. Soud proto uvedenou námitku neshledal důvodnou. Obdobně to platí o námitce, v níž žalobce namítá, že nebylo zohledněno odstranění vytýkaných nedostatků bezprostředně po zjištění kontrolou. Jak již bylo výše uvedeno, žalovaný skutečnost jak součinnosti, tak odstranění vytýkaných vad, zohlednil.

Žalobce dále namítal, že žalovaný v rozhodnutí ze dne 15.3.2013 v bodě 98 hodnotí typovou závažnost správních deliktů, kterých se žalobce dopustil, jako nižší, v bodě 99 téhož rozhodnutí vzal v potaz velikost a postavení účastníka řízení na finančním trhu. V rozporu s těmito kritérii však uděluje sankce, které tomuto tvrzení neodpovídají, když např. společnosti Stratton Prague s.r.o. rozhodnutím ze dne 19.6.2013 uložil pokutu ve výši 500.000 Kč, ačkoliv jde o společnost, která patří mezi největší subjekty na finančním trhu s tím, že o velikosti a hodnotě svědčí i hodnota základního jmění, která je patrná z obchodního rejstříku a činí 3.000.000 Kč, tedy 15 násobek základního jmění žalobce. Ani tuto námitku neshledal soud důvodnou. Z rozhodnutí České národní banky ze dne 17.1.2013 ve znění rozhodnutí bankovní rady České národní banky ze dne 19.6.2013 sp. zn. Sp/2011/23/573 vyplývá, že uvedené společnosti Stratton Prague s.r.o. byla uložena pokuta ve výši 500.000 Kč, a to za jednání, které je jednáním odlišným od jednání, pro které byla uložena žalobci sankce. Uvedené společnosti byla jako investičnímu zprostředkovateli uložena uvedená pokuta za zavedený systém odměňování vázaných zástupců, který vedl k nadměrnému obchodování na účtech zákazníků. Je tedy zřejmé, že společnost Stratton Prague s.r.o. byla postižena za jiné jednání, než bylo jednání žalobce, nelze tedy dospět k závěru, že jde o skutkově shodné nebo podobné případy ve smyslu § 2 odst. 4 správního řádu. Samotná hodnota jmění neodráží sama o sobě postavení subjektu na kapitálovém trhu a není jediným kritériem pro výši pokuty.

Pokud žalobce namítal výši pokuty s odkazem na bod 98 a 99 rozhodnutí ze dne 15.3.2013, je nutno konstatovat, že při přezkumu rozhodnutí a posuzování důvodnosti žalobních námitek se nelze omezit jen na vytrženou část z celkového odůvodnění rozhodnutí. S odkazem na to, co bylo výše uvedeno k úvahám žalovaného k výši uložené pokuty, je třeba konstatovat, že žalovaný sice poukázal na to, že typová závažnost správního deliktu porušením pravidel obezřetného poskytování investičních služeb je sice z pohledu zákona o podnikání na kapitálovém trhu hodnocena jako nižší, nicméně v konkrétním případě zhodnotil, že se jednalo o řadu dílčích porušení povinností v oblasti kontrolního systému, a právě k systémovému, dlouhotrvajícímu pochybení přihlédl, když hodnotil provinění žalobce jako velmi závažné.

K tomu, co bylo výše uvedeno, soud uzavírá, že žalobce nedoložil, že by žalovaný správní orgán v rozhodné době rozhodoval určitým způsobem v typově srovnatelných věcech, tedy že ukládal pokuty v jiné výši, než jaká byla uložena žalobci. Aby bylo možno hovořit o prolomení zásady, jež je uvedena v ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu, muselo by být doloženo, že šlo o odlišné rozhodování v typově srovnatelných věcech. Tak tomu v daném případě nebylo. Odkazy na rozhodnutí, kterými byly určitým společností uloženy pokuty

v nižší výši, než jaká byla uložena žalobci, nelze považovat za doložení porušení uvedené zásady. Je zřejmé, že jednotlivé subjekty se dopouštěly protiprávního jednání různého charakteru. I v případech, kdy by jeden z deliktů byl typově shodný s jedním z deliktů, které jsou kladeny za vinu žalobci, nebylo by možno dospět k závěru o porušení uvedeného principu, neboť žádným z doložených rozhodnutí nebylo prokázáno, že by ve skutkově shodných či obdobných věcech rozhodoval žalovaný odlišně.

Je nutno konstatovat, že výše uložené pokuty se v konkrétních případech odvíjí od posouzení konkrétní situace, když v úvahu přichází hodnocení zákonem stanovených kritérií a hledisek, konkrétní skutečnosti tohoto, kterého jednotlivého případu pak ovlivňují výši uložené pokuty, takže nelze vyloučit určitou rozdílnost, tato rozdílnost však nesmí být rozdílností neodůvodněnou, resp. nedůvodnou. Z toho vyplývá, že ani v případě spáchání shodného deliktu nemusí být sankce rozdílným subjektům uložena absolutně shodná, neboť vše závisí od posouzení konkrétních okolností konkrétního případu. Pokud by tomu tak nebylo, nebylo by na místě správní uvážení správního orgánu o výši uložené pokuty, v zásadě by stačilo, aby byly stanoveny za jednotlivé skutkové podstaty správních deliktů konkrétní částky, které by správní orgán pouze v případě, kdy by shledal naplnění skutkové podstaty správního deliktu, bez jakéhokoliv uvážení dosazoval. Tak tomu však není a není ani smyslem správního řízení a rozhodování o sankčním postihu, aby zde nebyl prostor pro to, aby správní orgán uvážil, jaká konkrétní výše uložené sankce má být účastníkovi řízení uložena.

Pokud žalobce namítal, že žalovaný se snažil žalobce uložením vysoké sankce zlikvidovat, nelze s tímto tvrzením žalobce souhlasit. Jak již bylo uvedeno, z odůvodnění jak napadeného, tak zejména pak rozhodnutí ze dne 15.3.2013 vyplývá, že žalovaný správní orgán se zabýval všemi kritérii, které zákon stanoví pro úvahu o výši ukládané pokuty. Žalovaný hodnotil charakter protiprávního jednání, postavení žalobce na trhu, jeho majetkové poměry a hodnotil zákonem stanovená kritéria, zhodnotil skutečnost, že se jednalo o řadu dílčích porušení povinností v oblasti kontrolního systému, která vyhodnotil jako velmi závažná. Nelze přehlédnout ani skutečnost, že zákon o podnikání na kapitálovém trhu vymezil pro tři z deliktů, které byly kladeny žalobci na vinu (správní delikty ad (i), ad (ii), ad (iv)) pokutu až do výše 20.000.000 Kč. Jak již bylo uvedeno, žalovaný se zabýval i majetkovými poměry žalobce, zejména pak konstatoval, že v roce 2011, tedy v roce, kdy se žalobce dopouštěl správních deliktů, celkové tržby žalobce odpovídaly částce 2.619.000 Kč. Bylo konstatováno, že výsledek hospodaření za rok 2011 byl sice 46.000 Kč, tento nízký výdělek hospodaření je však vysvětlen tím, že žalobce proplácel každý měsíc několik desítek tisíc svému jednatele a společníkovi a vázanému zástupci účastníka řízení. V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí pak bankovní rada konstatovala, že konkrétní finanční situace není důsledkem špatné hospodářské situace žalobce, ale důsledkem jednání společníka a jednatele, který finanční prostředky odčerpával, s tím, že bylo opakovaně poukázáno na to, že žalobce v roce 2011 od obchodníků s cennými papíry obdržel za jím poskytnuté služby více než 2,5 mil. Kč.

Pokud jde o majetkovou situaci žalobce, má soud za to, že žalovaný správně přihlédl k finanční situaci, která zde byla v roce 2011, nevycházel tedy pouze z ekonomické situace žalobce v době vydání rozhodnutí, když je zřejmé, že poměrně vysoká částka tržby v roce 2011 mohla při řádném hospodaření zajistit podstatně lepší majetkové postavení žalobce. K závěru žalovaného o tom, že zhoršená ekonomická situace žalobce je dána nikoliv nedostatky hospodaření, nýbrž nedostatky v činnosti jednatele společnosti, který vyplácel odměny jak sobě, tak jednomu z vázaných spolupracovníků, žalobce žádným způsobem

nezpochybňuje. Pokud by se soud postavil na stanovisko, že nelze přihlédnout k celkové ekonomické situaci právnické osoby za období, kdy došlo ke spáchání správních deliktů, znamenalo by to nemožnost sankčního postihu delikventa a pouze proto, že na místo řádného hospodaření s finančními prostředky právnické osoby preferoval příjmy fyzických osob.

Žalobce v replice k vyjádření žalovaného v zásadě zopakoval námitky, které uvedl v podané žalobě. Současně poukázal na to, že se žalovaný odmítl vypořádat s informací, že 100 uzavřených klientských smluv neznamená 100 aktivních klientů a nebylo zohledněno, že z 10 vázaných zástupců vykonává pravidelně činnost jen zlomek těchto osob. Tuto námitku žalobce v žalobě neuvedl, nicméně je zřejmé, že obdobnou námitku uplatnil žalobce v podaném rozkladu, proto se bankovní rada ČNB zabývala i tvrzením žalobce, že poskytl investiční službu pouze 23 klientům a od zahájení činnosti do 31.12.2012 poskytl investiční službu celkem jen 88 klientům. Bankovní rada k této námitce konstatovala, že pro posouzení situace žalobce není podstatný konkrétní počet účastníkem přijatých plnění a předaných pokynů, když účastník řízení neposkytoval jen hlavní investiční službu přijímání a předávání pokynů, ale zároveň i hlavní investiční službu investiční poradenství. Kromě toho byl účastník odměňován obchodníky s cennými papíry za každý jednotlivý obchod svých zákazníků nezávisle na tom, zda pokyn k tomuto obchodu účastník přijal a předal obchodníkovi s cennými papíry nebo zda pokyn zadal zákazník sám přímo obchodníkovi s cennými papíry. Tento závěr žalobce žádným způsobem nezpochybnil. Tvrzení žalobce o tom, že se žalovaný odmítl zabývat uvedenou skutečností, nemá oporu v obsahu napadeného rozhodnutí.

Pokud žalobce poukázal na skutečnost, že Celní úřad pro hl.m.Prahu vyhověl žalobci v jeho žádosti o splátkový kalendář, je nutno konstatovat, že tato skutečnost je z pohledu sankční odpovědnosti žalobce irelevantní. Jak již bylo uvedeno, žalovaný správní orgán provedl úvahu o majetkové situaci žalobce, zabýval se otázkou výše pokuty se závěrem, že jde sice o citelnou sankci, nicméně nejde o sankci likvidační. Z rozhodnutí celního úřadu je zřejmé, že zaplacení uložené pokuty se povoluje provést ve splátkách proto, že by neprodlená úhrada dlužné částky znamenala pro žalobce vážnou újmu. Z uvedeného rozhodnutí vyplývá, že ani celní úřad nedospěl k závěru, že by uložená pokuta byla likvidační, ačkoliv okolnost, že by neprodlená úhrada vedla k zániku podnikání je okolností, která rovněž přichází k posouzení při úvaze povolení splátek existujícího dluhu.

Žalobce v podané žalobě požadoval, aby soud změnil žalobou napadené rozhodnutí tak, že se pokuta ukládá ve výši 100.000 Kč. Podle § 78 odst. 2 s.ř.s. v případech, kdy soud rozhoduje o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, může soud, nejsou-li důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí upustit od uloženého trestu, popř. ho snížit v mezích zákonem dovolených, jde-li o trest, který byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši. Soud v daném případě neshledal podmínky pro moderaci uložené pokuty. Soud má za to, že pokuta byla uložena v přiměřené výši, když bylo přihlédnuto ke všem okolnostem rozhodným pro vyvození sankční odpovědnosti. Úvaha správního orgánu o výši uložené sankce je dle názoru soudu zcela dostatečná, soud dle názoru soudu nevybočil v mezích správního uvážení, zabýval se jednotlivými rozhodnými skutečnostmi. Soud nepovažuje uloženou pokutu za likvidační, byť jde o pokutu, která představuje pro žalobce určitou újmu. Uloženou pokutu rozhodně nelze považovat za zjevně nepřiměřenou, přičemž právě „zjevnost“ nepřiměřenosti uložené pokuty je nezbytnou podmínkou pro to, aby soud uvažoval o moderaci uloženého trestu. Jak již bylo výše uvedeno, trest za správní delikt musí představovat finanční postih, který se znatelně dotkne majetkové sféry delikventa, tedy musí být nikoliv zanedbatelný, neboť v opačném případě by uložení sankce postrádalo smysl.

Ze všech výše uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., žalobce neměl ve věci úspěch, žalovanému náklady nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 18.února 2016

JUDr.Hana Veberová v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Kotlanová